

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU

Katrs grēks, garīga nolaidība un atrunāšanās ir rezultāts tam, ka cilvēkiem trūkst dedzības priekš Dieva.

Reimars A.C.Šulcs

GRŪTĪBAS UN DEDZĪBA

“Mana dvēsele Tev pieķeras...” (63. Psalmis 9.pants)

Vai tev kādreiz dzīve ir šķitusi kā viena nievīga grūtību versme? vai kādreiz esi jutis, ka tiec spiests no visām pusēm? vai esi kādreiz karsti ilgojies pēc dienas, nedēļas vai darba bez grūtībām? Vai esi kādreiz dzirdējis teicienu: “Es to vienkārši vairs nespēju izturēt!” vai: “Mans dēls ir zaudējis ticību grūtību koledžā dēļ,” vai: “Mans vīrs ir pārtraucis darbu grūtību darba vietā dēļ,” vai: “Mana meita bija spiesta apprecēties pret savu gribu”? Vai ir bijis laiks, kad esi juties it kā vairs nespētu pretoties pasaules spiedienam? Grūtības ir novedušas pie garīga sabrukuma, ģimeņu iziršanas, pašnāvībām, dusmām, nemiera, narkotiku atkarības, alkoholisma un pie visvisāda veida atrunām un grēka.

Draugs, man ir kāda ziņa priekš tevis. Mēs nekad netiksim vaļā no šīm grūtībām. Grūtības ir nesaraujami saistītas ar cilvēka eksistenci. Pirmās grūtības cilvēks pieredzēja jau Ēdenes dārzā, kad sātans izdarīja spiedienu uz levu, lai viņa ēstu no aizliegtā augļa. Mūsu pretinieks ir izdarījis spiedienu uz cilvēci jau no pašiem tās pirmsākumiem. Tādēļ pārrunāsim pēc kārtas, kādas grūtības ir piedzīvojušas dažādas cilvēku grupas.

PASAULES SPIEDIENS

Mācītāji piedzīvo milzīgu spiedienu panākt, lai draudze pieaugtu. Kad vien satiekas divi mācītāji, gandrīz neizbēgams ir jautājums: “Cik liela ir tava draudze? Cik daudzi mācās tavā svētdienas skolā? Cik cilvēku tu pagājušogad kristīji?” Katru gadu draudžu vadītāji un bīskapi atkārto jautājumus: **“Cik daudz?”**

Gandrīz visu dzīvi mācītāji ir nodarbināti ar kvantitāti. Ja viņi to nespēj nodrošināt, tad tiek uzlūkots kā neveiksminieks, kuram vislabāk kalpot kādā lauku draudzē. Šī spiediena rezultātā daudzi mācītāji izstrādā vai kopē visāda veida cilvēciskas metodes, lai panāktu draudzes pieaudumu, kā rezultātā, zaudē veselību, ģimeni un skaidru prātu. Vai tad jābrīnās, ka mazāk par vienu no trim mācītājiem iztur savā aicinājumā līdz galam? Gandrīz katram draudzē ir savas atšķirīgas prasības Dieva vīram. Un pārāk bieži mācītājs sevi izmaina, cenšoties katram izdabāt.

Strādniekiem ir savas grūtības. Šie cilvēki un viņu ģimenes ir spiesti doties uz citu pilsētu, kad vien viņu priekšniekam tas ienāk prātā. Ģimenes uz draudzes dzīve atkal un

atkal tiek izsakņota. Ir kārdinājums virsstundu dēļ atstāt svētdienas dievkalpojumu apmeklēšanu kopā ar ģimeni, pamest novārtā savus priestera pienākumus ģimenē un kļūt par formālu Kristus sekotāju, vainojot tajā visā darbu. Kristietim darbavietā jāpiedzīvo seksuālie, pornogrāfiskie un kafijas paužu tukšo runu kārdinājumi. Ir spiediens virzīties augšup pa karjeras kāpnēm saskaņā ar draugu un līdzstrādnieku standartiem.

Mājsaimniecēm ir savas grūtības: kārdinājums atrast darbu un strādāt, lai dzīvē panāktu kaut ko vairāk, ne tikai mainīt pamperus, mazgāt traukus un stīvināt kreklus. Ir problēmas ar pusaugu bērniem, kuri grib ģērbties tā kā citi skolā, grib savu pretējā dzimuma draugu, mūzikas centru četrpadsmit, seksu sešpadsmit un mašīnu septiņpadsmit gadu vecumā. Pieliec tam visam vēl klāt skolas prasības, kas nav vērstas tikai uz bērna izglītību, bet arī, lai dabūtu viņu prom no mājas un draudzes basketbola spēļu un kopēju pasākumu dēļ.

Koledžas studentiem ir savas grūtības. Iestājoties augstskolā viņi turas pie tradicionālajām kristīgajām vērtībām, bet daudzi no viņiem sekulārās filozofijas uzbrukuma dēļ pēc četrpadsmit gadu studijām ir zaudējuši savu ticību un netic vairs nekam.

DEDZĪBA DOD PRETSPARU GRŪTĪBĀM

Nav jābūt fiziķim, lai saprastu, ka spiedienam var pretoties ar spiedienu. Un šajā gadījumā mēs prtespiedienu saucam par dedzību priekš Dieva. Ja tava dedzība priekš Dieva ir lielāka nekā pasaulīgais spiediens, tu katrā solī esi uzvarētājs. **Grēkā krišana un padošanās pasaules spiedienam nāk pēc dedzības Dieva lietās samazināšanās.**

Ja ir viena kopēja uzvarošo svēto pazīme, tad tā ir: viņi visi ik dienas deg priekš Dieva. Visas viņu ilgas, vēlmes un motīvi ir samesti lielā kastē, kuru sauc Dieva griba, un viss, kas neietilpst Dieva gribas kastē, tiek aizslaucīts un uzskatīts par koku, sienu un salmiem, kas lielajā Tiesas dienā tiks sadedzināts.

Kad Jēzus mira pie krusta, tempļa aizskars tika pārplēsts, un katram bija iespēja ieiet vissvētākajā vietā, lai mūžīgi dzīvotu ļoti tuvā draudzībā ar Dievu. Tur mūsu dedzība priekš Trīsvienīgā Dieva tik nokaitēta līdz baltkvēlei, sadedzinot visas kaislības, ilgas un motīvus, lai redzētu Viņa svētuma godību. Šīs Dievišķās versmes cilvēka sirdij - dedzības priekš Dieva un mūžības lietām, dēļ kā viss pasaulīgais spiediens kļūst nekas vairāk kā tikai zemes kairinājums, kas gaida savas pilnīgās iznīcības dienu.

Šādam priekš Dieva dedzīgam cilvēkam sastopoties ar piedāvājumu upurēt svētdienas dievkalpojumu darba dēļ, no sirds dziļumiem izlaužas ātra un skaida atbilde: "Paldies, bet atā!" Šāds vīrs skaidri apzinās, ka tiesas dienā, kad grāmatas tiks atvērtas, viņu netiesās pēc tā, kā viņš izdabāja savam priekšniekam, bet, kā viņš izpildīja savu ģimenes galvas dievišķā priestera uzdevumu. Kad ir šāda dedzība priekš Dieva strādnieks tā steigsies uz lūgšanu sapulci, kā bite pie medus poda.

Kad mājsaimniece ir dedzīga mīlestībā uz Dievu, viņai savu ne tik dievbijīgo bērnu prasības pēc pasaulīgām lietām nešķītīs nekas vairāk, kā ja divgadīgs bērns

parausta mātes brunčus. Šādas mātes mērķis ir “mācīt bērnam viņa ceļu” (Ps.22:6), un viņas uz to ir tik ‘;loti koncentrējušās, ka jebkura činkstēšana, diņģēšanās vai nemiers tiks norāts, pirms tas varētu izraisīt kaut mazākās simpātijas. Šāda sieviete zina, ka nav augstāka aicinājuma, kā nodoties pilna laika mātes kalpošanai. Viņa zina, ka šāds aicinājums ir lielāks kā būt sievietei tiesnesei, sievietei ārstei, zinātniecei vai žurnālistei.

Atbilde pasaulīgajam spiedienam ir dedzība priekš Dieva, kas nepieļauj nekādus kompromisus ar pasauli, kas nogalina pat vislabākās ķēniņa Agaga aitas un govīs un, jā, pat pašu ķēniņu Agagu (I Samuēla 15:1-9). Svētais Gars dod šādu dedzību priekš Dieva, ka cilvēks neaizliedz Jēzu pie ugunsкура priestera pagalmā (Marka 14:66-72).

Šāda dedzība priekš Dieva pasargās mūsu studentus no salūšanas zem pasaulīgā spiediena, un viņi beigs koledžu, veduši neticīgos uz atgriešanos vai arī aizdedzinājuši Dievam citus studentus. Šāda dedzība priekš Dieva studentos radīs lielākas rūpes par viņu biedru garīgo stāvokli nekā par sekmju līmeni.

Nevainosim pasauli par mūsu jaunatnes ticības iznīcināšanu. Drīzāk vainosim dedzības trūkumu priekš Dieva. Apustulis Pāvils atkal un atkal nonāca vispasaulīgākajā un pagāniskākajā vidē, bet vienmēr viņš tur ieguva kādus cilvēkus, kuru vārdi tika ierakstīti Dzīvības grāmatā, jo viņš allaž “dzinās pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū” (Filip.3:14).

Kā var iegūt dedzību priekš Dieva?

Pirmkārt, pareizi jāraugās uz mūsu pestīšanu. Mums jāsaprot, ka jānožēlo visus grēkus, jāatgriežas no tiem un jāpiedzimst no augšienes (1.Jāņa 1:9; Lūkas ev. 13:3; Atkl.gr. 3:20). Vecās Derības tipoloģija šim notikumam rodama Izraēla Passā jēra asiņu pieredzē Ēģiptē. mums jāpiedzīvo Passā jēra asinīs uz sirds durvju un logu ailēm. bet tad mums jādodas uz priekšu, sekojot uguns un mākoņu stabam. Tikai tad, kad dosimies kopā ar Dievu, sekojot uguns un mākoņu stabam, mēs piedzīvojam tālāku šķīstīšanu. Šķīstīšana asinīs notiek tur, kur ir gaisma. Tādēļ Jānis saka: “Ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem” (1.Jāņa 1:7).

Ja reiz tu esi dzimis no Dieva, bet apmeties Ēģiptes zemē, kur pirmoreiz ieraudzīji gaismu, tu neej gaismai līdz un būsi bez asins aizsardzības. Viss Pāvila pestīšanas doktrīnas konteksts ir izsakāms vārdā “Kristū”, kas nozīmē “gaismā”, un ar vārdiem: “Dosimies pretim pilnībai” un “dzīsimies pretim goda balvai” (Ēbrejiem 6:1; Filip. 3:14).

Ja neesi apzinājies, cik svarīgi ir staigāt ar Dievu, tu nekad nekļūsi dedzīgs priekš Dieva. Bez tā tu atkal un atkal iekritīsi sātana lamatās tāpat kā leva Ēdenes dārzā. Tu kļūsi miesīgs kristietis, kurš ir remdens un kuru Jēzus Tiesas dienā izspļaus no savas mutes (Atkl.gr. 3:16). Nepievilies!

Otrkārt, mums jāizkopj garīgus ieradumus. Esot piedzimušiem no jauna mēs nedrīkstam ļaut savam ES atkal pacelt galvu (Lūk. 9:23). Paša ES nespers nevienu soli pakaļ Jēzum. Tas ir Jēzus galvenais ienaidnieks. Tas piesita Jēzu krustā un darīs to

atkal, kaut arī būtu ģērbts skaistās, reliģiskās drānās (Mat. 23:27). Draugs, mēs esam ceļā, lai kļūtu dedzīgi priekš Dieva, bet, neejot pa to, mēs nekad nepiedzīvosim degsmi priekš Dieva. Nekad! Mums jāklūst par lieciniekiem un jāpiespiežas liecināt pie katras izdevības (Atkl.gr. 12:11). Tikai tie kristieši, kuri liecina, ir uzvarētāji. Mums jālūdz bez mitēšanās, jāpriecājas vienmēr un jāpateicas par visu, jo Dievs mājā savu ļaužu slavas dziesmās (1.Tes. 5:16-18; Ps. 22:3).

Beidzot, neskatoties ne uz ko, mums katru rītu jāstāpjas ar Dievu, lasot Bībeli, gaidot Dieva vadību, ļaujot Viņam mūs norāt un iedrošināt, topot Svētā Gara iedvesmotiem un stiprinātiem, tuvojoties Dievam, lai Viņš var tuvoties mums. Ir pilnīgi neiespējami kristietim aizdegties priekš Dieva, ja viņš nepavada laiku pie Dieva ugunsкура.

Grūtības? Mums visiem tās ir. Bet nevienam no mums nav jāklūst pasaulīga spiediena pārspētam. Un tas nenotiks, ja iegūsim lielāku dedzību priekš Dieva, nekā grūtības, ko mums var radīt pasaule vai sātans. Tas ir spēkā visu bērnu, studentu un visu pieaugušo dzīvēs.